

ligt underordningsforhold til nogen højere myndighed, jfr. *Poul Andersen a. st.* side 67 f. En kommunalbestyrelses afgørelse kan således kun påklages til vedkommende minister eller en myndighed, der er underordnet denne, når en sådan rekursadgang må anses for særligt hjemlet.

I de tilfælde, hvor lovgivningen har givet kommunalbestyrelsen beføjelse til at træffe afgørelser over for borgerne i form af konkrete forvaltningsakter, foreligger der imidlertid i meget vidt omfang sådan hjemmel. På dette område er det efter lovgivningspraksis udgangspunktet, at kommunalbestyrelsens forvaltningsakter kan rekrurreres, jfr. *Erik Harder*: De kommunale Opgaver (1965) side 20 f., jfr. *samme*: Om ændring af administrative afgørelser (1962) side 42 f.

Inden for området for det egentlige kommunale selvstyre — kommunalfuldmagten — hvor kommunalbestyrelsen har frihed til inden for visse rammer selvstændigt at disponere over sine indtægter til iværksættelse af almenyttige foranstaltninger, er der derimod ingen rekursadgang. Kommunalbestyrelsen er undergivet et tilsyn; der navnlig indebærer, at visse dispositioner kræver tilsynsmyndighedens godkendelse; men godkendelsesmyndigheden er ikke klageinstans, og kommunalbestyrelsens afgørelser om aktindsigt i sager inden for dette område vil ikke kunne indbringes for godkendelsesmyndigheden efter bestemmelsen i lovforslagets § 8, stk. 1.

3. I de tilfælde, hvor afgørelser om aktindsigt ikke kan påklages til vedkommende minister, vil de enkelte ministerier dog ikke være afskåret fra i overensstemmelse med almindelige regler — på eget initiativ eller efter begæring, være sig fra den pågældende myndighed eller vedkommende borger — at fremkomme med uforbindende udtalelser om anvendelsen af bestemmelserne i lovforslaget. I praksis vil sådanne udtalelser blive tillagt betydelig vægt. Se herved om forholdet til kommunale myndigheder *Poul Andersen, Juristen*, 1964 side 452 og *Holger Lavesen, Sognerådstidende* 1964/65 side 281, samt om forholdet til de kollegiale organer *Bent Christensen*: Nævn og Råd (1958) side 220-224.

4. Spørgsmålet om, på hvilket trin inden for en myndighed en afgørelse om aktindsigt skal træffes, kan ikke besvares generelt. Den må bero på den interne kompetencefordeling, der i praksis følges inden for den enkelte myndighed, jfr. herved pkt. 1 i justitsministeriets besvarelse af udvalgets spørgsmål 26 og *Poul Andersen*, Dansk Forvaltningsret side 300 f. med note 4. I praksis vil spørgsmål om meddelelse af aktindsigt formentlig i almindelighed blive afgjort af den person, der i øvrigt har afgørelsen af den pågældende sag.

5. Den, der har modtaget en afgørelse fra en forvaltningsmyndighed, som han ikke er tilfreds med, retter ofte henvendelse til den pågældende myndighed for at få afgørelsen ændret eller ophævet uden i og for sig at anføre noget nyt. I almindelighed er myndighederne ikke formelt forpligtet til at tage sådanne henvendelser op til realitetsbehandling, jfr. *Poul Andersen*: Dansk Forvaltningsret side 522 f., men de gør det i vidt omfang i praksis; og hvis den oprindelige afgørelse er truffet af en underordnet embedsmand, vil henvendelsen ofte føre til, at en overordnet træffer afgørelse om, hvorvidt den oprindelige afgørelse skal fastholdes.

I almindelighed vil der ikke være noget til hinder for, at en myndighed, der først har givet afslag på en anmodning om aktindsigt, senere omgør afgørelsen og imødekommer begæringen som følge af en fornyet henvendelse om sagen, jfr. *Poul Andersen a. st.* side 486 f.

6. Adgangen til at indbringe en forvaltningsmyndigheds afgørelse for overordnet myndighed er ikke betinget af, at den pågældende først, som nævnt ovenfor under 5, har forsøgt ved fornyet henvendelse til den underordnede myndighed at få den trufne afgørelse omgjort.

Også underordnede embedsmænds afgørelser om aktindsigt, jfr. herved ovenfor under 4, vil således kunne påklages til overordnet myndighed.

7. Besvarelsen af dette spørgsmål er tiltrådt af indenrigsministeriet.